

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. M.,** zastoupený Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 8. 2017, č. j. 17 A 99/2017 - 27,

takto:

I. Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 8. 2017, č. j. 17 A 99/2017 - 27, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovenému zástupci Mgr. et Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zastaveno podle § 46a odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žalobě stěžovatele, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2017, č. j. OAM-79/LE-LE05-LE25-PS2-2017, jímž žalovaný rozhodl ve věci žádosti stěžovatele o přezkoumání důvodů jeho zajištění tak, že je nadále zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v zařízení pro zajištění cizinců a současně doba jeho zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu trvá do 18. 8. 2017.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Stěžovatel napadá usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Stěžovatel se domnívá, že 46a odst. 9 zákona o azylu je v rozporu s ústavním pořádkem, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) a příslušným právem Evropské unie.

[4] Dle stěžovatele je zajištění nutné považovat za zásah do práva na osobní svobodu. Podle čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy má každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Podle čl. 5 odst. 5 Evropské úmluvy má každý, kdo byl zatčen nebo zadržen v rozporu s ustanoveními tohoto článku, nárok na odškodnění. Čl. 5 odst. 4 a 5 Evropské úmluvy pak každopádně neomezuje právo na soudní přezkum pouze na dobu, po kterou je cizinec zajištěn, a proto by měl být stěžovateli zajištěn soudní přezkum rozhodnutí o jeho zajištění.

[5] Rozhodnutím žalovaného bylo podle stěžovatele zasaženo do jeho práva na osobní svobodu, které je garantováno v čl. 8 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Stěžovatel uvedl, že z pravomoci soudu nemůže být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkající se základních práv a svobod vyplývajících z Listiny (srov. nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, N 218/51 SbNU 709, 47/2009 Sb.; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz). Dle stěžovatele je proto napadené usnesení zásahem do jeho práva na soudní přezkum správních rozhodnutí zasahujících do základních práv a svobod, jak je upraveno v čl. 36 Listiny. Stěžovatel k tomu dále uvedl, že podle čl. 4 odst. 4 Listiny při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Tímto způsobem je dle názoru stěžovatele nutné přistupovat rovněž k výkladu všech ustanovení vylučujících přezkum určitých typů správních rozhodnutí. K tomu stěžovatel dále dodal, že v případě pochybností je zapotřebí jakékoliv výluky ze soudního přezkumu interpretovat restriktivně, tj. ve prospěch soudního přezkumu. Stěžovatel rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, sp. zn. 7 Azs 101/2005, publ. pod č. 1404/2007 Sb.NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), který se vztahuje k dřívější právní úpravě a dle něhož zamezení soudního přezkumu správního rozhodnutí o omezení osobní svobody po ukončení zajištění cizince je odepřením výkonu ústavně zaručeného práva na soudní přezkum správního rozhodnutí.

[6] Stěžovatel má za to, že § 46a odst. 9 zákona o azylu je také v rozporu s unijním právem. V čl. 9 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (přepracované znění) (dále jen „přijímací směrnice“), a podle čl. 15 odst. 2 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), zaručují zajištěnému cizinci právo na soudní přezkum rozhodnutí o zajištění, přičemž žádná z uváděných směrnic neupravuje možnost vyloučení tohoto soudního přezkumu poté, co bylo omezení osobní svobody ukončeno.

pokračování

[7] Stěžovatel dále uvedl, že aplikace § 46a odst. 9 zákona o azylu by prakticky vyloučila Nejvyšší správní soud z přezkumu rozsudků krajských soudů, neboť do doby, kdy standardně dochází k vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince, je, dle zkušeností stěžovatele, malý předpoklad setrvání cizince v zajištění. Tím, že by došlo k zastavení soudního řízení před vydáním meritorního rozhodnutí kasačního soudu, by mohlo rovněž dojít k upření práva na účinné opravné prostředky, které plyne např. z čl. 13 Evropské úmluvy.

[8] Stěžovatel dal rovněž podnět zdejšímu soudu k podání návrhu k Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, v relevantním znění, na zrušení § 46a odst. 9 zákona o azylu. Stěžovatel pak ponechává na zvážení Nejvyššího správního soudu, zda by k tomuto případnému návrhu nepřipojil rovněž návrh na zrušení § 172 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[9] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný považoval námitky stěžovatele za nedůvodné, ztotožnil se s usnesením krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná.**

[14] Stěžovatel ve své kasační stížnosti podřadil důvody podání kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Zdejší soud k tomu uvádí, že pokud stěžovatel kasační stížností napadá rozhodnutí o zastavení řízení o žalobě, z povahy věci přichází v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení. Naplnění tohoto důvodu přitom může založit také to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015 – 128).

[15] Nejvyšší správní soud je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se rozhodnutí o zastavení řízení opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná.

[16] Nezákonnost napadeného usnesení stěžovatel spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, o něž se opírá důvod zastavení řízení podle § 46a odst. 9 zákona o azylu.

[17] Z obsahu soudního spisu vyplývá, že zajištění stěžovatele podle žalobou napadeného rozhodnutí bylo „ukončeno“ ke dni 18. 8. 2017 (stěžovatel byl propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců), což sdělil žalovaný telefonicky krajskému soudu. Zajištění stěžovatele bylo tedy ukončeno ještě před meritorním rozhodnutím krajského soudu v nyní projednávané věci.

[18] Podle § 46a odst. 9 zákona o azylu v případě, že je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebo cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění nebo o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebo cizince ministerstvo neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.

[19] Obdobné ustanovení je obsaženo také v zákoně o pobytu cizinců, který v § 172 odst. 6 stanoví, že v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.

[20] Právo Evropské unie upravuje zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu v čl. 8 až čl. 11 přijímací směrnice.

[21] Podle čl. 9 odst. 3 přijímací směrnice v případech, kdy zajištění nařizují správní orgány, zajistí členské státy, aby mohl být proveden z moci úřední nebo na žádost žadatele rychlý soudní přezkum zákonnosti zajištění. V případě přezkumu zákonnosti zajištění z moci úřední se o přezkumu rozhodne v co nejkratší době od začátku zajištění. V případě přezkumu zákonnosti zajištění na žádost žadatele se o přezkumu rozhodne v co nejkratší době od začátku příslušného řízení. Členské státy za tímto účelem stanoví ve vnitrostátním právu lhůtu pro provedení přezkumu zákonnosti zajištění z moci úřední nebo přezkumu zákonnosti zajištění na žádost žadatele. Je-li zajištění shledáno v rámci soudního přezkumu jako nezákonné, musí být dotčený žadatel neprodleně propuštěn.

[22] Podle čl. 9 odst. 5 přijímací směrnice zajištění přezkoumává v přiměřených časových odstupech soudní orgán z moci úřední nebo na žádost dotyčného žadatele a činí tak zejména vždy při jeho prodlužování, nebo jakmile to vyžadují okolnosti či jsou k dispozici nové informace, které mohou mít vliv na zákonnost zajištění.

pokračování

[23] Obdobně je též upraven soudní přezkum zajištění za účelem vyhoštění v čl. 15 odst. 2 a 3 návratové směrnice.

[24] Otázkou aplikace § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců v případě ukončení zajištění před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění nebo o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 – 20. V tomto rozsudku dospěl k závěru, že *nelze-li se dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců domoci u soudu vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění policií ani v jednom stupni řízení z důvodu, že omezení osobní svobody již dle tohoto rozhodnutí netrvá, je taková vnitrostátní úprava* neaplikovatelná *pro rozpor s právem Evropské unie, a to s čl. 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod*.

[25] Podstatné závěry shora citovaného rozhodnutí shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2018, č. j. 6 Azs 381/2017 - 14, ve kterém uvedl: „*Zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců představuje institut, jenž zasahuje do základního lidského práva cizince na osobní svobodu, garantovaného řadou mezinárodních a vnitrostátních instrumentů, zejména čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Evropská úmluva"), na nějž je odkazováno i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod*

[26] *Podle čl. 5 odst. 4 a 5 Evropské úmluvy má každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné; garantováno je též právo na odškodnění. Právo na soudní ochranu garantuje čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy. Právo na soudní přezkum není omezeno pouze na dobu, po kterou trvá zajištění.*

[27] *Soudní přezkum zajištění za účelem vyhoštění garantuje taktéž evropská směrnice 2008/115/ES v čl. 15 odst. 2 a 3. Pokud zajištění nařídily správní orgány, členské státy jsou povinny zajistit rychlý soudní přezkum zákonnosti zajištění. Pokud je zajištění nezákonné, musí být dotčený státní příslušník třetí země okamžitě propuštěn. V každém případě je zajištění přezkoumáváno v přiměřených časových odstupech na žádost dotčeného státního příslušníka třetí země nebo z moci úřední. V případě dlouhodobého zajištění podléhá tento přezkum soudnímu dohledu. Ani z těchto ustanovení nevyplývá žádné omezení práva na soudní přezkum pouze na dobu, po kterou je cizinec zajištěn.*

[28] *Dle čl. 5 odst. 5 Evropské úmluvy tomu, kdo byl zajištěn v rozporu se zákonem, je garantováno právo na odškodnění. Zásada odpovědnosti státu za škodu jím způsobenou jednotlivci porušením unijního práva se pojí se zásadou loajality zakotvenou v čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii, podle které členské státy přijmou veškerá vhodná obecná i zvláštní*

opatření k plnění závazků, které pro ně vyplývají z unijního práva; mezi tyto závazky přitom patří i závazek odstranit nedovolené důsledky porušení práva EU. Dle čl. 19 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii jsou členské státy povinny stanovit prostředky nezbytné k zajištění účinné právní ochrany v oblastech pokrytých právem Unie.

[29] *Porušením unijního práva ze strany státu lze v daném případě rozumět nezákonné zajištění, tj. zajištění v rozporu s podmínkami v čl. 15 citované směrnice. Toto ustanovení poskytuje jednotlivci mj. právo být zajištěn v souladu s podmínkami tam uvedenými a právo na soudní přezkum rozhodnutí o zajištění v přiměřené době. Právní úprava, která vymáhání práva na náhradu škody či nemateriální újmy způsobené porušením těchto ustanovení směrnic nepřiměřeně ztěžuje, či dokonce znemožňuje, je v rozporu s výše uvedenou zásadou efektivity, resp. s čl. 19 odst. 1 druhým pododstavcem Smlouvy o Evropské unii. Jestliže vnitrostátní úprava vylučuje (faktický) soudní přezkum zajištění cizince a cizinec takový přezkum „potřebuje" v souladu s vnitrostátními pravidly (a soudní rozhodnutí v něm vydané) k tomu, aby mohl následně uplatnit právo na náhradu škody či nemateriální újmy vzniklé nezákonným zajištěním vůči státu, jedná se o porušení unijního práva."*

[30] Výše uvedené závěry se obdobně uplatní také v nyní projednávané věci. Rovněž zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle zákona o azylu totiž nepochybně zasahuje do základního lidského práva žadatele na osobní svobodu. Soudní přezkum zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany (tj. v nyní projednávané věci stěžovatele) je zaručen rovněž citovaným čl. 9 odst. 3 a 5 přijímací směrnice, které žadateli o mezinárodní ochranu poskytují mj. právo být zajištěn v souladu s podmínkami tam uvedenými a právo na soudní přezkum rozhodnutí o zajištění.

[31] Nejvyšší správní soud přitom již v usnesení ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 – 43, kterým Soudnímu dvoru Evropské unie předložil předběžnou otázku *„Brání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?"*, konstatoval: *„Pokud bude cizinec ze zajištění propuštěn ještě dříve, než krajský soud rozhodne o žalobě, mělo by být podle českého zákona řízení o žalobě zastaveno. Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že § 46a odst. 9 zákona o azylu se nemůže aplikovat, pokud by snad připravil cizince o* ***jakýkoliv*** *soudní přezkum zajištění. Cizinec domáhající se soudního přezkumu zajištění nemůže dopředu s jistotou vědět, zda jeho zajištění bude soudně přezkoumáno, a to ani poté, co již bylo zahájeno soudní řízení v této věci. Jedná se o značné narušení právní jistoty a legitimního očekávání zajištěných žadatelů o mezinárodní ochranu. Protiprávně zajištěným žadatelům navíc takto nastavená právní úprava odepírá právo na náhradu škody (včetně nemateriální újmy) vyplývající z čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz bod [10] shora). Podle vnitrostátní právní úpravy je totiž nezbytným předpokladem pro přiznání nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, aby bylo takové rozhodnutí nejprve k tomu příslušným orgánem zrušeno nebo změněno (§ 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem). V případě vyloučení jakéhokoliv soudního přezkumu zajištění budou porušena ustanovení směrnic vypočtených v bodech [7] až [9] shora, jakož i čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie.*

pokračování

Rozpornost § 46a odst. 9 zákona o azylu s těmito pravidly práva Evropské unie za situace, kdy neproběhl věcný přezkum zákonnosti zajištění ani v jednom stupni řízení před správními soudy, považuje Nejvyšší správní soud za acte clair, výklad práva Evropské unie je tu zřejmý. Proto je nezbytné zohlednit princip přednosti práva Evropské unie, a vnitrostátní právní úpravu rozpornou s právem Evropské unie neaplikovat. V tomto ohledu, přinejmenším pro řízení před soudem prvého stupně, je proto § 46a odst. 9 zákona o azylu neaplikovatelný pro rozpor s uvedenými normami práva Evropskému unie (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 6 Azs 320/2017).“

[32] Rovněž v návaznosti na výše citované závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2018, č. j. 6 Azs 381/2017 - 14, je tak možné konstatovat, že vyloučení (faktického) soudního přezkumu lze tedy rovněž v případech zajištění podle § 46a zákona o azylu považovat za porušení unijního práva ze strany státu v rozporu s čl. 9 odst. 3, 5 přijímací směrnice.

[33] Neumožňuje-li tedy § 46a odst. 9 zákona o azylu věcný přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění cizince před správními soudy ani v prvním stupni řízení v případě, že je zajištění ukončeno před rozhodnutím soudu, je toto ustanovení v rozporu s uvedenými ustanoveními práva Evropské unie, potažmo Evropské úmluvy. V nyní projednávaném případě tedy ze strany krajského soudu došlo k odmítnutí soudní ochrany přesto, že předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí o omezení osobní svobody stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud z uvedených důvodů nemohl aplikovat § 46a odst. 9 zákona o azylu, ale měl napadené rozhodnutí meritorně, v rozsahu žalobních bodů, přezkoumat. Jelikož tak neučinil, právní otázku posoudil nesprávně, zatížil své rozhodnutí nezákonností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[35] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

[36] Stěžovateli byl v řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 12. 9. 2017, č. j. 5 Azs 257/2017 – 16, ustanoven zástupce Mgr. et Bc Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7. Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Ustanovený zástupce v souvislosti s řízením o kasační stížnosti neučinil žádný úkon právní služby, proto mu soud odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování stěžovatele nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu